

Константиновград бе свободен! И отново, както преди десет години, бароните трябваше да подирят някоя мъжествена ръка, за да го подкрепи... Положението бе отново същото, както тогава, когато латинците го бяха помолили да стане Наместник-император в столицата им.

Ала изведнаж царят се сепна. Ликуването му се стопи.

Не... Все пак имаше нещо променено. Тогава Елена беше свободна. Тогава тя можеше да стане невеста на младия Бодуен, за да бъде Наместничеството му приемливо и законно. А сега Елена бе вече дадена другиму... Тамара бе невръстна. Новият договор не би могъл да бъде скрепен с брак.

Да подика назад Елена в Търнов?

Асен затвори очи, махна с ръка пред ужаса на светотатствената мисъл. Да разруши скрепения със свещени клетви съюз... Не. Това бе невъзможно. Той не можеше да го направи... Бодуен можеше да напусне Бриеновата дъщеря, защото той бе сгоден преди това за българската княгиня и бе потъпнал клетвата си към нея. Сега, при развалянето на съюза с натрапената му Бриенова дъщеря, той щеше да поправи един грях, щеше да извърши едно справедливо дело. Ала въпросът с Елена стоеше другояче...

Все пак двата брака бяха само условни обряди. Съжителство не бе имало. Бодуен бе заминал сам за западните страни и не проявяваше нито най-малка грижа към съпругата си Мария, останала вече толкова време сама в Царския град. Този брак можеше, трябваше да се унищожи.

Но Елена?

Как би дръзнал да измами родството си с Никейския дом? Как да я повика обратно в Търнов? Как да стане клетвопрестъпник?

Той заповяда да нагостят кастрофилакта и да го отведат в покоите отредени за гости. И остана сам със страшната си мъка.

И както Анна, в своите стаи, се молеше пред Разпятието, с изтерзана от разкаяние душа, тъй и самодържецът падна на колена пред